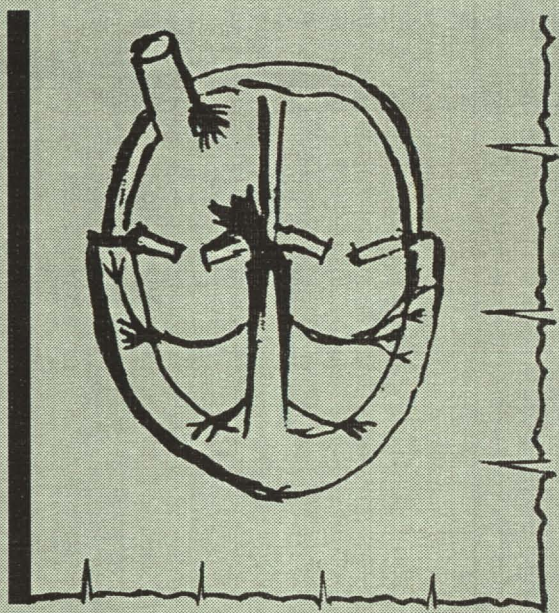

Franciszek Tadeusz
Krasuski

**21 DNI
DOKOŁA
SERCA**

FRANCISZEK TADEUSZ KRASUSKI

21 DNI
DOKOŁA SERCA

Wstęp Ryszard Chojecki

SERPELICE - BIAŁA PODLASKA, 1997

FRANCISZEK TABURYSZ KRAJUSKI

21 DNI
DOKOŁA SERCA

REGIONALNA

K

XIII B Kra

103648

884-1
XIII B.1

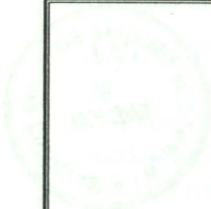
Miejska Biblioteka Publiczna
Biała Podlaska

5 152601000004

MIĘSKA BIBLIOTEKA PUBLICZNA BIAŁA PODLASKA

--	--

21 DNI DOKOŁA SERCA

Wieloletni projekt edukacji
 Seminarium Jan Kochański
 2015-2016
 Kraków

W ramach projektu realizowanego w 2015-2016 roku w ramach Seminarium Jan Kochański w Krakowie, w dniach 1-21 września 2015 roku, odbył się cykl 21 dni dokoła serca. W tym czasie uczestnicy projektu przeżyli wiele ciekawych i inspirujących wydarzeń, które miały na celu pogłębienie wiedzy o historii i kulturze Krakowa oraz o roli serca w życiu człowieka. W tym celu przygotowano specjalny program, który obejmował między innymi wyprawy do najważniejszych miejsc historycznych i kulturalnych miasta, warsztaty, wykłady i spotkania z ekspertami. Dzięki temu uczestnicy mogli nie tylko zdobyć nowe informacje, ale także doświadczyć ich na własnej skórze. W ramach projektu przygotowano również specjalny przewodnik, który zawiera wszystkie niezbędne informacje o 21 dniach dokoła serca. Przewodnik ten jest dostępny dla wszystkich zainteresowanych i może być wykorzystany jako cenne źródło wiedzy o historii i kulturze Krakowa oraz o roli serca w życiu człowieka. W ramach projektu przygotowano również specjalny przewodnik, który zawiera wszystkie niezbędne informacje o 21 dniach dokoła serca. Przewodnik ten jest dostępny dla wszystkich zainteresowanych i może być wykorzystany jako cenne źródło wiedzy o historii i kulturze Krakowa oraz o roli serca w życiu człowieka.

21 DNI DOKOŁA SERCA

W ramach projektu realizowanego w 2015-2016 roku w ramach Seminarium Jan Kochański w Krakowie, w dniach 1-21 września 2015 roku, odbył się cykl 21 dni dokoła serca. W tym czasie uczestnicy projektu przeżyli wiele ciekawych i inspirujących wydarzeń, które miały na celu pogłębienie wiedzy o historii i kulturze Krakowa oraz o roli serca w życiu człowieka. W tym celu przygotowano specjalny program, który obejmował między innymi wyprawy do najważniejszych miejsc historycznych i kulturalnych miasta, warsztaty, wykłady i spotkania z ekspertami. Dzięki temu uczestnicy mogli nie tylko zdobyć nowe informacje, ale także doświadczyć ich na własnej skórze. W ramach projektu przygotowano również specjalny przewodnik, który zawiera wszystkie niezbędne informacje o 21 dniach dokoła serca. Przewodnik ten jest dostępny dla wszystkich zainteresowanych i może być wykorzystany jako cenne źródło wiedzy o historii i kulturze Krakowa oraz o roli serca w życiu człowieka.

Redakcja i projekt okładki
Stanisław Jan Królik

© 1997, by Franciszek Tadeusz Krasuski

103648

Wydano przy finansowym wsparciu
UMiG w Łosicach

ISBN 83-908087-2-2

Osiedlowy Klub Kultury EUREKA

Białkopodlaskie Towarzystwo
Literacko-Artystyczne

Skład i druk: KWADRAT, 21-500 Biała Podlaska,
ul. Poczтовая 2, tel. 343 49 72

ANIOŁY SZPITALNE WOKÓŁ

Przeczytałem ten osobliwy cykl wierszy Faniszka Krasuskiego z ogromnym wzruszeniem. Wydał mi się bowiem niezwykle odważny i szczery. Nie bez znaczenia jest również jego forma literacka, adekwatna do dramatycznych doświadczeń autora. *21 dni dookoła serca* to poetycka kronika choroby i zarazem poemat o pewnym szpitalu, w pewnym podlaskim mieście.

Rzecz zasługuje na uwagę i to z wielu względów: nie jest łatwo przełożyć na język poezji własny lęk, ból, świadomość otarcia się o granicę życia. Nie jest łatwo pisać o tym, jak ożywa nadzieja, jak krok po kroku powraca się z krainy cienia do normalności.

Poeta mówi przekonująco o tym, że z perspektywy chorego dostrzega się rzeczy, sprawy i ludzi zupełnie inaczej niż z perspektywy człowieka zdrowego. O świecie szpitalnym, na szczęście pełnym spolegliwych *aniołów*, pisze autor bardzo ciekawie i odkrywczco, na przykład o personelu medycznym łosickiego szpitala, o nieprawdziwości tezy, jakoby chory myślał wyłącznie o sobie. Nawet nie mogąc unieść głowy, ma on kontakt z otoczeniem. Przecież obok ktoś także cierpi, ktoś umiera...

Pragnę zwrócić uwagę na zróżnicowaną poetykę poszczególnych części tej kroniki ocalenia.

Spotykamy tu i wiersz wolny, i rymowany. Pełną realiów relację z zabiegów medycznych - obok hymnu o proveniencji religijnej. Warto zwrócić też uwagę na wielce znaczące podtytuły

poszczególnych wierszy, a także na metaforykę opisów szpitalnej rzeczywistości: *anioły szpitalne, coraz mniej zamyślenia u szpitalnych bogów, szpitalny dom, światło w lekarskich słowach, karawana gości, szpitalna klatka, załoga biała.*

Nieczęsto zdarza się w literaturze tak prawdziwe, tak rzetelne, tak obiektywne i tak osobiste sprawozdanie z dramatycznego lotu nad przepaścią. Mamy okazję poznać to, czego oby los nam zaoszczędził. Ale nie zapominajmy też o następującym ważkim spostrzeżeniu autora: *człowiek złożony bólem, zapatrzony w niebo sufitu obojętnie na przyziemność, ale z perspektywy jego myśli sięgają gwiazd.*

Ból serca, który otwiera niebo i który stał się inspiracją twórczą.

Ryszard Chojecki

Łosice, 14. 03. 1997 r.

ZDROJOWY JĘZYK

Wieloletni lekarz i pielęgniarka w szpitalu
głównym, z wieloletnim doświadczeniem
w pracy z pacjentami, którzy nie mogą
zrobić.

Wieloletni lekarz i pielęgniarka
z wieloletnim doświadczeniem
w pracy z pacjentami, którzy nie mogą
zrobić.

Wieloletni lekarz i pielęgniarka
z wieloletnim doświadczeniem
w pracy z pacjentami, którzy nie mogą
zrobić.

*Ordynatorowi i lekarzom
pielęgniarkom i salowym
Oddziału Wewnętrznego
Szpitala Łosickiego
dedykuję własną
historię choroby
z podziękowaniami*

ZDROWY I CHORY

człowiek zdrowy wpatrzony w życie
goniący zysk sławę i dobra
ogranicza swój horyzont do perspektywy
żabiej

człowiek złożony bólem
zapatrzony w niebo sufitu
obojętnie na przyziemność
ale perspektywy jego myśli
sięgają gwiazd

to choroba
przypomina elementarne prawdy
odrzuca pychę złość i chciwość
i przypomina o sprawiedliwości
Tanatosa

GODZINA 0.00**zawał**

pierwsze zwiastuny dwa dni przed atakiem
wybierały miejsce do uderzenia
dusiła zmora mostek ponad sercem
lecz odchodziła

aż runęła lawina bólu

o godzinie 24. 00 albo zerowej
ucieł przestraszony sen
zaczęła się walka o życie
tylko że nie mogłem użyć
rąk ni nóg do obrony
nawet szczęki nie chciały
artykułować prośby
o pomoc

potem liczenie minut
na odsiecz pogotowia
czy wytrzymam
czy doczekam

wreszcie kołacze się droga do szpitala
leżąc liczę każdy metr i kilometr
sekundy są godzinami

aż schwycili mnie w sidła noszy
i dotarłem na łożo przepelnione
igłami bólu

(noc 2/3 stycznia 1997 r.)
spisałem 4 stycznia)

DZIEŃ I

pierwsze godziny

anioły szpitalne wokół
strzykawki kroplówki
ekg ciśnieniomierze
monitor i morfina
i ból ból ból

anioły wciąż pytają
czy nie boli czy mniej boli
mimo mojej i ich dobrej woli
mówię boli boli boli

jednak rejestruję
piszczący monitor
na szczęście wskazówka
drga
niewiele
niewysoko ale
unosi się kilka
milimetrów nad poziomem
śmierci

od drgnięcia do drgnięcia
linia prosta jak cięcie
jednak życie jeszcze
drga

(3 stycznia, spisałem nazajutrz)

DZIEŃ II**bitwa**

morfina i nitrogliceryna
kroplówki i zastrzyki
odnoszą pierwszy sukces

ból niechętnie odchodzi
ale walka trwa
termometr konkuruje z ciśnieniomierzem
pierwszy chełpi się wysokim wzrostem
drugi głębokim zeskokiem w dół
tylko monitor liczy regularnie
i coraz wyżej unosi wskaźnik
życia nad martwość linii
ciąglej

tylko ten bezruch
człowiek niby drewno chociaż
twarze lekarzy coraz bardziej
otwarte
coraz mniej zamyślane
u szpitalnych bogów
i anioły z zastrzykiem
stają się coraz bardziej
żywymi istotami

już i sala wiruje coraz
wolniej
gdy powraca się z granic
niebytu do rzeczywistości

(4 stycznia)

DZIEŃ III**heparyna**

jeszcze kolejna heparyna w żyłę
się wciska
ale już mogę unieść swoją głowę
nad legowisko

jeszcze wciąż sufit z lampą
w polu obserwacji
ale już cieszy widok spoza okna
pooszczranych akacji

jeszcze w niewolę własnej fizjologii
jestem skazany
gdyż kaczkę nerki tkwią jak psy
koło mnie uwiązane

jednak już światło w lekarskich
słowach z wolną się zjawia
gdy dziś padł werdykt
że wkrótce będą mnie
uruchamiać

choć nadal jestem tylko nazwiskiem
z własną historią choroby
lecz mogę w oczy spojrzeć
ludziom obok
po uniesieniu w górę
własnej głowy

(5 stycznia)

DZIEŃ VI**nadzieja**

Dzisiaj mam mieć zgodę
na przyjęcie pionowej postawy
postawy wyróżniającej *homo sapiens*
od stworzeń pozostałych

dzisiaj mam rozpocząć
naukę chodzenia

chodzenie a chodzenie
patrzac na przesuwanie się
chorych podtrzymywanych przez
szpitalne ściany
widzę sprężyny mięśni
maratończyków

i jak tu można mówić
o równości człowieka
do człowieka

a na Antarktydzie też
człowiek samotnie depczący
tysiące mil lodowych
drwi z mrozów biegunowych

już dzisiaj być może
z upadku się podniosę
i dzwignę znów człowieczy los
by *iść ciągle iść*
w stronę słońca

(8 stycznia)

DZIEŃ VII**zawód**

za wcześniej kwiatku za wcześniej
jeszcze zawał mrozem dmucha
jeszcze lekarska woła
twardsza od słabego ducha

od wczoraj do dziś
przeliczam podłóg kwadraciki
na czterech kółkach
w pozycji kaleki

przecież należy doświadczyć
perspektywy ludzi przykutych
do wózka
należy przeżyć doświadczenia
ludzi sprawnych
inaczej
by poznać jak najszerszą paletę
człowieczego bólu

(9 stycznia)

DZIEŃ VII

refleksje wieczorne

Bóg świat stwarzał przez dni sześć
a siódmego odpoczywał
w ludzkim trudzie nie tak jest
z odpoczynkiem różnie bywa

dzisiaj gdy szpitalny czas
strzykawkami liczył ciszę
w jednej chwili życia dwa
do krawędzi się zbliżyły

w mig sfrunęły znów anioly
z szpitalnego piętra nieba
zaś szpitalny bóg Asklepios
śle rozkazy jak potrzeba

Bóg świat stworzył przez dni sześć
by siódmego odpoczywać
Hipokrates dobrze wie
że w w szpitalu różnie bywa

(9 stycznia)

DZIEŃ VIII**przeniesiny**

do wczoraj budziły mnie
przyszpitalne świerczki trzy
trzy siostry choinkowe
różne wzrostem i urodą
lecz codziennie ustrojone
koralami szrono-łodu

wycinały z czerni świt
głowy zapatrzone w niebie
rąk gałęzie wyciągając
otulały ziemię

żaden wiatr ni śnieżna burza
nie mąciły ich istnienia
jak pięknieją drzewa przy nas
kto docenia

wczoraj z sali R wyrwany
mam oddzielne białe lokum
mniej cierpiących jest koło mnie
niemal boski spokój

w korytarzu ozdobiona
choinka się do mnie śmieje
choć to tylko piękność sztuczna
jednak w życie tchnie nadzieję

(10 stycznia)

NOC VIII**sen - mara**

sen ten przyleciał do mnie
około północy
około godziny zero

wiedziałem że śpię w szpitalu
słyszałem głosy siostr
aniołów białych
a mimo to
obok mego łóżka
stało coś czarno-białego
o zamiarach wrogich

czy to była zmora
z dziadka opowieści
czy to był dusiołek
z legendy Leśmiana
wiem że zło chciał zrobić

i zacząłem krzyczeć
z trudem głos się dobył
wiem że *help me* wyszło
nie *pomocy* w polskim

aż nadeszła odsiecz
halo panie K
czuje się pan źle czy
coś złego się śni
yes i *thanks* bąknąłem
byłem obudzony

(10/11 stycznia)

DZIEŃ IX

odfrunięcie staruszka

zło nie wyszło ze szpitala
ale w dwie godziny potem
skradło z sali *vis á vis*
staruszka S z wioski K
czy to był dusiołek z mora
czy może Tanatos
dotąd nie wiem o tym

w trzy godziny po zwiezieniu
eks-pacjenta do trupiarni
sala ta 111 żyła najnormalniej

chorzy od martwego łoża
pustką się poodgradzali
milcząc gryźli szarą dolę
później spali rozmawiali

wśród sióstr co objęły warte
znalazło się kilka trzpiotek
przecież młodość lubi żarty
smutki idą bokiem

(11 stycznia)

DZIEŃ X

perspektywa

powrót do życia to zgoda
na wskazania termometru
ciśnienia ekg krwi itd.

powrót do życia to niemal
wiosna w styczniu a także
zgoda na normalność
to sprowadzenie białej załogi
z Olimpu na ziemię
gdzie ciągną codzienny wózek
szpitalnych obowiązków
i zapominają o mizerii
egzystencjalnej

powrót do życia
to coraz częstszy wzrok
do zaokienego świata

znowu dostrzegam różnicę
pomiędzy kierującym maluchem a mercem
pomiędzy kierującym taczka a państwem

powrót do życia to kolejna
niezgoda na zło głupotę
nierówność i niesprawiedliwość
na przyjęcie perspektywy
linearnej

(12 stycznia)

DZIEŃ XI**linie proste**

korytarze szpitalne
otwierają coraz dalsze
perspektywy spacerów ale
jeszcze w liniach prostych
dzisiejszy dystans do 30 mb

wkrótce pewnie będą
schody tylko
że przeważać będą schody
o kierunku spadkowym

tymczasem
nauczony już szpitalnej etykiety
zaczynam od nowa uczyć się
siebie samego

pomaga mi w tym nieco
Nino Salvaneschi
trochę lektur przelotnych
ale najbardziej
słuchanie swej duszy ciała
i umysłu

cieszę się
radością ptaka że już nie
jestem ściętym drzewem

(13 stycznia)

DZIEŃ XII**upadek**

Padać na ziemię i znów się podnosić
dziś upadek
a rano nic złego nie wnosił
jak wiosenne słońce szedłem korytarzem
potem pasta *blend-a-med* golenie
i mycie twarzy
i w głowie zamęt
i znów z sufitem pokój wiruje
zaś przed oczyma rój
muszek lata
i czaszka pęka
i krew pulsuje
a ból się wzmaga

pytam się leżąc
co i dlaczego
czy to że nikogo odwiedzającego
wczoraj nie było
czy nadmiar myśli o domu
i bliskich
do łba się ciśnie
czy już zbyt dobrze szpital poznałem
więc on już nudzi
czy zaczynają się żale
oraz tęsknoty do bliskich ludzi

(14 stycznia)

DZIEŃ XIII **optymizm**

po kryzysie wczorajszego ranka
dziś kwitnie optymizm
może wczorajsza karawana gości
znów roznieciła iskry nadziei
zwyczajnej radości

dziś chyba czuję że
zdrowie znowu kwitnie
mimo zimowej na dworze zamieci
serce zaczyna bić coraz rytmiczniej
i coraz jaśniej świecić

serce zaczyna śpiewać psalm
do Pana
którego widzę przy łóżku
co rano
więc hymn wdzięczności składam
wciąż w pokorze
siostram z strzykawką i Tobie
doktorze
leczący nasze popękane
serca

dziękuję wszystkim bo cóż
mogę więcej

(15 stycznia)

DZIEŃ XIV**zbieranie sił**

jestem na razie jak pęknięty puchar
z którego jeszcze
nikt się nie chce napić
wprawdzie już blizny spajają się
z sobą
ale na bankiet nie szybko się
trafi

jestem na razie jak strzelone
zwierzę
z bólu nie ryczy lecz nie
ruszy w pole
jak niedźwiedź w swoim legowisku
leżę
i ból swój koję

jestem na razie jak przycięte
drzewo
któremu dumną koronę
zrąbano
choć wiem że wiosną znów
zazielenieje
lecz to już będzie inne
drzewo ciała

ważne że jestem chociaż
skaleczony
że dysponuję ręką sercem
słuchem
że wkrótce wyjdę w słońce

z białej barci
choć ciałem słabszy lecz
silniejszy duchem

(16 stycznia)

DZIEŃ XV**w porcie**

dziś czuję się jak statek
w bezpiecznym szpitalnym porcie

coraz równiejszy rytm silnika słyszę
coraz wyraźniej widzę plan rejsu na mapie
coraz jaśniej rozkwita niebo w gwiazdę
północną

jeszcze zbieram siły
mogę już wchodzić po trepach
na mostek lekarsko-kapitański
mogę spokojniej rozmawiać
z białą załogą
mogę odwiedzać wszystkich
pasażerów - rozbitków
i z żalem myślę o niektórych

oto za burtę szpitalnego statku
zrzucono znanego mi staruszka
później nieznaną przez rodzinę babcię
tu nad krawędzią burty wciąż leży
mój z R sąsiad Kruk
dotąd nie może na osłabionych
skrzydłach rąk unieść się
w górę nad gniazdem łózka

nie myślę też bez obawy
o wypłynięciu z przystani
na codzienne wody życia
mimo że tam są bliskie serca

żony
dzieci
znajomych
i domu

(17 stycznia)

DZIEŃ XVI**nostalgia**

coraz bardziej uwiera biała
szpitalna klatka
coraz częściej myślami
w stronę domu wzlatuję
i choć wiem że me skrzydła są
do lotu zbyt słabe
lecz powiewu przestrzeni dusza
już potrzebuje

jeszcze serce rozbite do rozumu
przemawia
by pragnienia swobody powstrzymał
na wodzy
ale jak tu usiedzieć kiedy śnieg
bielą woła
i oglądam szpalery ludzi starych
i młodych

a więc czekam na wolność jak
szpak orzeł czy kruk
i by skrócić czekanie pukam
piórem po kartce
proszę przestrzeń otworzyć pukam
wierszem puk puk
chcę już wzlecieć w krainę
ciekawszą

(18 stycznia)

DZIEŃ XVII
niedzielny poranek

*Drogiemu i Zaczemu Rodakowi
Biskupowi Drohiczyńskiemu
Antoniemu Dydczowi*

w kalendarzowym czasie jeszcze brzmia
bożonarodzeniowej pieśni tony
a w moim czasie pobrzmiwają
słowa Pana o kielichu goryczą napełnionym

nie wiem czy to dzisiejsza mgła
swój zaokienny sączy głupi smutek
czy też świadomość że trzecią niedzielę
w szpitalnej klatce los cierpiących
dzielę

a może widok krzyża na którym
Boga Ciało
przez grzechy ludzi tak
sponiewierano

wiem że mi smutno
że żal tych cierpiących
którym zmrożone nogi obcinano
którzy samotni wśród chorych odchodzą
że tyle nieszczęść spada na człowieka
a on tak rzadko o pomoc ucieka
do Ciebie Panie

więc
proszę

Chryste rozgoń wszystkie smutki
wspomóż nędzarzy cierpiących cichutko
przyjmij tę skromną modlitwę poranną
a ja zaśpiewam z radością
Hosanna

(19 styczeń)

DZIEŃ XVIII**wiara**

codziennie lepiej pomimo
pół wieku
które czasami przygniata
ciężarem
to co dzień ulgę przynosi
dzień każdy
każdy poranek niesie
okruch marzeń

marzę że znowu odpoczywam
w domu
a to marzenie pojutrze
się stanie
marzę o wyspie z palmami
i słońcu
i o balsamie który żona
kładzie
na nienajlepsze popękane
serce
i łykam nektar boskiego
spokoju
już jest mi dobrze już śpiewam
nie szepczę

codziennie lepiej kończy się
kuracja
więc cieplarniany szpital w cieniu
pozostanie
a ja spotkałem wśród swoich
najbliższych

wiele dobroci serca przywiązania

dzisiaj potwierdzam przysłowie

niedźwiedzie

wielu przyjaciół rozpoznałem

w biedzie

(20 stycznia)

DZIEŃ XIX

przedostatni

jutro do domu
jeszcze jedną dobę
dom chorujących będzie
domem moim
ja zaś na nowo
swój dom porozpoznam
by z najbliższymi znowu
się oswoić

jutro do domu
dom i domowników
wiem że zastanę zdrowych
bez uszczerbku
lecz z swoim sercem
muszę się nauczyć
by w dawne życie wchodzić
pomaleńku

jutro już powiem
szpitalnej załodze
z serca dziękuję za trudy
leczenia
ale bym nie chciał by
szpitalne mury
mruknęły za mną swoje
do widzenia

(21 stycznia)

DZIEŃ XX**odjazd**

pożegnalny kwiatek i uściski ręki
przedtem lekarska litania
medyczno-farmaceutyczna
jeszcze podanie kompasu i
azymutu na życie
jeszcze uwagi dietetyczne i
odjazd

wcześniej omiatam wzrokiem
raz dwudziesty
szpitalne białe klatki
choć wiem że tu mój motor
naprawiono
wolałbym bywać pacjentem dość
rzadko

kochamy zdrowie głównie
gdy brakuje
pomoc wzywamy raczej
z konieczności
ale niestety jeśli ból zaboli
w szpitalnym domu musimy
zagościć

a teraz odjazd i powrót do domu
taka życiowa racja
załodze białej sercem dziękuję
w domu dalsza serca kuracja

(22 stycznia)

DZIEŃ XXI**w domu**

wróciłem cały choć okaleczony
w zimowym słońcu witały mnie drzewa
Bug zamyślony związany pod lodem
dom z czapą śniegu i psy poza domem

wszystko znajome jakby wczoraj tylko
stąd odjechałem w drobnej jakiejś sprawie
a ja tymczasem bólem przywiązany
przez dni dwadzieścia na powrót czekałem

nareszcie w domu wszyscy uśmiechnięci
żona i dzieci książki meble ściany
więc ja się czuję z niemocy dźwignięty
i zapominam że gdzieś jakieś rany
zupełnie jeszcze się nie zabiłiły

bo to sam powrót i dom i najbliżsi
dodają wiary nadziei i siły
na dalszą naszej egzystencji drogę
toteż z wdzięczności i ludziom i Bogu
sercem i słowem dziękuję jak mogę

(23 stycznia)

- Dzień X
perspektywa, **22**
- Dzień XI
linie proste, **23**
- Dzień XII
upadek, **24**
- Dzień XIII
 optymizm, **25**
- Dzień XIV
 zbieranie sił, **26**
- Dzień XV
 w porcie, **28**
- Dzień XVI
 nostalgia, **30**
- Dzień XVII
 niedzielny poranek, **31**
- Dzień XVIII
 wiara, **33**
- Dzień XIX
 przedostatni, **35**
- Dzień XX
 odjazd, **36**
- Dzień XXI
 w domu, **37**

SPIS TREŚCI

Anioły szpitalne wokół

Ryszard Chojecki, 5

Zdrowy i chory, 9

Godzina 0.00

zawał, 10

Dzień I

pierwsze godziny, 11

Dzień II

bitwa, 12

Dzień III

heparyna, 13

Dzień IV

chorych nawiedzać, 14

Dzień V

szpitalny dom, 15

Dzień VI

nadzieja, 16

Dzień VII

zawód, 17

Dzień VII

refleksje wieczorne, 18

Dzień VIII

przeniesiny, 19

Noc VIII

sen - mara, 20

Dzień IX

odfrunięcie staruszka, 21

Franciszek Tadeusz Krasuski urodził się 3 grudnia 1941 roku we wsi Pawłów dawnego powiatu Biała Podlaska. Ukończył studia magisterskie na WSP w Siedlcach i Podyplomowe Studium Filologii Polskiej na UMCS w Lublinie. Od 1959 roku jest nauczycielem. W latach 1988-1992 i w 1997 roku uczestniczył w Konkursie Żywego Słowa im. prof. Z. Klemensiewicza w Warszawie - uzyskując za każdym razem nagrody lub wyróżnienia. Wiersze pisze od lat siedemdziesiątych. Były one publikowane w prasie lokalnej i krajowej oraz prezentowane w radiu (Program I PR, Radio dla Ciebie

i Katolickie Radio Podlasia).

Do chwili obecnej opublikował zbiorki wierszy: *Na skrzydle czasu* (1990), *Nad gwiazdami* (1994), *Wiersze na co dzień i od święta* (1997), *Dzieci i szkoła* (1997), *Satyra, fraszki i słów igraszki* (1997) oraz *21 dni dookoła serca* (1997).

Jego wiersze znalazły się w antologiach: *W ogrodach ognia. Poezja. Antologia Nauczycielskiego Klubu Literackiego im. J. Czechowicza w Lublinie* (1990), *Pokłosie. Antologia utworów nagrodzonych w Ogólnopolskich Konkursach Literackich im. J. I. Kraszewskiego* (Romanów - Biała Podlaska, 1996) oraz *Polska nam papieża dała. Antologia literackiej twórczości nieprofesjonalnej, T. II* (Kraków, 1997). Wiersz Krasuskiego (Zakonnik) znalazł się w biograficznej pracy o zakonniku Bracie Bartłomieju napisanej przez O. Pacyfika Dydyca: *Życie bez ostatniej kropki* (Rzym, 1992).